

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 384/2018
27.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 472/16 од 24.10.2017. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 7/18 од 23.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.03.2018. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 472/16 од 24.10.2017. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 7/18 од 23.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 472/16 од 24.10.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 2 месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљеном је наложено да приватној тужиљи-оштећеној накнади трошкове кривичног поступка у износу од 177.460,00 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је исти обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећена ББ упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 7/18 од 23.01.2018. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Илије Ђурђевића и пресуда Основног суда у Вршцу К 472/16 од 24.10.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Ђурђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, члана 439. тачка 1) ЗКП, као и члана 14. став 1. и став 2. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву наводи да дело које је предмет оптужбе по закону није кривично дело јер не садржи сва законска обележја кривичног дела у питању, а посебно које је то право које је окривљени са умишљајем самовласно себи прибавио и за које сматра да му припада, на који начин је повређена и одредбе члана 14. став 1. и став 2. Кривичног законика.

Наиме, одредбом члана 14. став 1. Кривичног законика, прописано је да је кривично дело оно дело које је законом предвиђено као кривично дело, које је противправно и које је скривљено, дакле, општи појам кривичног дела обухвата четири конститутивана елемента и то: дело (радњу), предвиђеност у закону, противправност и кривицу.

Одредбом члана 22. став 1. Кривичног законика прописано је да кривица постоји ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено.

Одредбом члана 330. став 1. КЗ прописано је да ће се новчаном казном или затвором до 1 године казнити онај ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.

Из цитираних законских одредби произилази да је радње извршења предметног кривичног дела свака делатност којом се прибавља неко своје право или право за које учинилац сматра да му припада, дакле, извршилац самовлашћа треба да буде убеђен да му

припада право које он самовласно прибавља и следствено томе није релевантно да ли је право које учинилац прибавља правно егзистентно или га он само сматра егзистентним.

Самовласно прибављање неког права мора бити противправно, а оно то неће бити ако учинилац остварује право у нужној одбрани или ако постоји неки други правни основ за самовласно остваривање свог права или примене допуштене самопомоћи, као искључења противправности.

За постојање овог кривичног дела битан је субјективни елемент истога, тј. свест извршиоца да је већ стекао неко право, али само да га не може да врши, па предузетом радњом себи омогућава вршење тог права, док је за кривину одговорност потребан умишљај који постоји уколико учинилац има свест о томе да самовласно остварује своје право, односно право за које оправдано сматра да му припада.

Из цитираних законских одредби и датом тумачењу истих из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом способан да схвати значај свог дела и способан да управља својим поступцима у поподневним часовима ангажовањем других лица демонтирао постојећу браву на уличној капији куће у ... у улици ... и поставио нову и тиме противправно депоседирао приватну тужиљу као наследника ове непокретности иза смрти пок. ВВ из ..., чиме је самовласно прибавио себи право за које сматра да му припада, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, дакле, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у напред цитираној изреци правноснажне пресуде која садржи сва законска обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује навод из захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП бранилац окривљеног у истоме наводи да не постоји оптужба овлашћеног тужиоца, обзиром да се приватном тужиљом има сматрати грађанин коме је причињена штета, а то није приватна тужиља, која је тестаментарни а не законски наследник, већ да овлашћени тужилац може бити само пок. ВВ, а да је парнични поступак који се водио између тужиље пок. ВВ и туженог АА одмах по смрти тужиље пок. ВВ прекинут и до данас исти није настављен јер се ни један законски наследник није тога прихватио, а наравно да га није наставила ни приватна тужиља.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да чињенични опис дат у изреци правноснажне пресуде ни једном законском нормом није предвиђен као кривично дело обзиром да је окривљени потпуно законито стекао право својине на наведеној непокретности и био свестан свих права која проистичу из права својине, због чега окривљени и није могао имати свест о томе да би таквом радњом учинио било које кривично дело.

По оцени Врховног касационог суда изнетим наводима захтева оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости није упуштао.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.